

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przyszły zamiar świadczenia usług w zakresie zarządzania na rzecz przejmowanej spółki w przypadku udanego jej przejęcia jest wystarczający dla ustalenia, że potencjalny nabywca prowadzi działalność gospodarczą do celów art. 4 szóstej dyrektywy VAT⁽¹⁾, w związku z czym VAT obciążający potencjalnego nabywcę z tytułu towarów lub usług świadczonych w celu doprowadzenia do rzeczonoego przejęcia może być potencjalnie uważany za podatek naliczony na poczet zamierzonej działalności polegającej na świadczeniu usług w zakresie zarządzania; oraz
- 2) Czy zachodzi wystarczający „bezpośredni i ścisły związek”, wskazany jako przesłanka przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku *Cibo* (2), między specjalistycznymi usługami świadczonymi w kontekście takiego potencjalnego przejęcia, a transakcjami sprzedaży, to znaczy potencjalnym świadczeniem usług w zakresie zarządzania na rzecz przejmowanej spółki w przypadku udanego jej przejęcia, który uprawniałby do odliczenia VAT od tychże specjalistycznych usług?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej; ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (Dz.U. 1977, L 145, s. 1).

⁽²⁾ Wyroku z dnia 27 września 2001 r. w sprawie *Cibo Participations SA/Directeur régional des impôts du Nord-Pas-de-Calais*, C-16/00, EU: C:2001:495

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska

(Sprawa C-251/17)

(2017/C 221/20)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve i L. Cimaglia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie podejmując wszelkich środków zapewniających wykonanie wyroku Trybunału z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawie C-565/10 Komisja/Włochy, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciężącym na niej na mocy art. 260 ust. 1 TFUE;
- zasądzenie od Republiki Włoskiej okresowej kary pieniężnej w wysokości 346 922,40 EUR, pomniejszonej ewentualnie o kwotę wynikającą z proponowanej formuły stopniowego zmniejszania, za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku wydanego w sprawie C-565/10, począwszy od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia całkowitego wykonania wyroku w sprawie C-565/10;
- zasądzenie od Republiki Włoskiej ryczałtu w wysokości 39 113,80 EUR za dzień, a co najmniej w wysokości 62 699 421,40 EUR, począwszy od dnia wydania wyroku w sprawie C-565/10 do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie lub do dnia całkowitego wyroku w sprawie C-565/10;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze Komisja Europejska zarzuca brak wykonania wyroku Trybunału z dnia 19 lipca 2012 r. w odniesieniu do 80 aglomeracji włoskich, których dotyczył ten wyrok.

Republika Włoska przyznaje w tym zakresie, że nie wykonała ona zobowiązań ciężących na niej na mocy art. 3 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych⁽¹⁾ w odniesieniu do 35 aglomeracji. Państwo to przyznaje także, że nie wykonało zobowiązań ciężących na nim na mocy art. 4 i 10 tej dyrektywy w związku z 70 aglomeracjami.

Komisja wnioskuję na tej podstawie, że Republika Włoska nie podjęła wszelkich środków zapewniających pełne wykonanie wyroku z dnia 19 lipca 2012 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 135, s. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 15 maja 2017 r. – Regina Lorenz i Prisca Sprecher/TUIfly GmbH.

(Sprawa C-254/17)

(2017/C 221/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Regina Lorenz, Prisca Sprecher

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku ze zgłoszeniem choroby stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾? W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy spontaniczna nieobecność znaczącej dla wykonywania lotów części pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego w związku z niezgodnym z prawem pracy i układem zbiorowym zaprzestaniem wykonywania pracy („dziki strajk”) stanowi nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004? W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: jak duży musi być procentowy udział nieobecności, aby przyjąć taką okoliczność?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy nadzwyczajna okoliczność musiała zaistnieć w przypadku samego odwołania lotu, czy też obsługujący przewoźnik lotniczy jest uprawniony, ze względów ekonomicznych dotyczących przedsiębiorstwa, do sporządzenia nowego planu lotów?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: Czy w wypadku możliwości zapobiegnięcia znaczenie ma sama nadzwyczajna okoliczność, czy też skutki wystąpienia nadzwyczajnej okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91; Dz.U. L 46, s.1.